

El fang

(ALDC, III, L 61. El fang)

Fang, com l'it. *fango*, prové del germ. FANI, que hauria donat **fany*, alterat en *fang* per "influència del verb *fangar* der. de *fang* 'eina de conreu'" (< llat. VANGA) (DECat). La velar final, sorda o sonora, s'ha conservat sobretot en val., ross., alg., men. i mall. (aquí, sovint palatalitzada), una tendència conservadora pròpia d'àrees laterals i insulars; a la resta del domini, la velar final, després de velaritzar la nasal, ha desaparegut, *fa*[ŋ]. Notem la var. *fang* [f.] 4, 7, 9, préstec occità, l'aragonitzada *fang*o 100 (recordem que

aquesta forma és considerada catalanisme en cast. [DECat] i que pertany al registre literari) i els der. *fanguera* 45 i *fangueig* 15, de valor intensiu; pertanyen a una àrea de continuïtat amb l'arag. *bardo* 87, 94, var. de *barro*, d'origen preromà, i *llodo* 132, 134, 138, 139 (< llat. LŪTU; cf. cat. *llot*).

Fang és el mot normatiu, i, com a intensius, també *fangueig* i *fanguera*, des del DG₁, 1932.

